

vrele solze iz oči. In vprašal je skrbipolno: »Kaj boste pa zdaj počeli, gospod — brez roke?«

»Gosi bova pasla skupaj, Jurček.«

»Šalite se!«

Gospod se je bridko nasmehnil. Še enkrat se je sklonil k dečku in mu šel z dlanjo po kodrčkih na glavi: »Vrl dečko si, Jurček. Ná, tu, bonbončkov... pa potolaži se in nikar več ne jokaj!... Odslej zanaprej se bova večkrat videla.«

In gospod je krenil po beli, z drobnim peskom posuti stezi preko travnika.

Jurček je gledal za njim, dokler mu ni izginil izpred oči v vijoličastih sencah gaja za ribnikom. Rekel si je: »Kako je škoda za tega gospoda!... Kaj mu pomaga bogastvo? Vse svoje življenje ostane — brez roke.«

In še to je rekel Jurček, Palčkov Jurček: »Gosji pastir sem, nič nimam denarja, pa sem vsaj zdrav, imam vsaj obedve roki — o, nikoli bi ne menjal s tem našim gospodom!«

Bori.

V vetrih skrivnostno trepečejo
temnozeleni bori,
tiho med sabo šepečejo
o daljni, jutranji zori.

In sladkim se sanjam vdajajo
tam ob šumečih potokih,
kjer vse skrivnostne vstajajo
pesmi v prečudežnih zvokih.

Zvezde mrjoče opletajo
s srebrom ponosne jim glave;
zlato pa krono obetajo
v daljah jim zarje krvave.

Boleslav.

Jutro.

Jutro vstaja... Na obzorju
rdeče rože rasejo.
Vetri zvižgajo po morju
in meglice pasejo.

Še zaspane v daljah koč
okenca odpirajo
in se trudne, smehljajoče
v božji svet ozirajo.

A za njimi temni parki
čakajo, vzdihujejo,
naj že nanje topli žarki
se od solнца vsujejo...

Boleslav.

